

LBRIS

We know
books

DAN MATEI

Zmeul Zmeilor

**o poveste pentru oameni mari
și pentru oameni mici**

EDITURA PENTRU ARTĂ ȘI LITERATURĂ
București, 2023

Cuprins

I. În care facem cunoștință cu personajul principal . .	9
II. Două Parale	17
III. Zeul Fermecător	25
IV. Muma Mumelor	30
V. Solomonarul ciufulit	37
VI. <i>Cel-ce-iubește-să-se-ascundă</i>	45
VII. Împreună	52
VIII. Zânele	57
IX. Balaurul cu trei capete	63
X. Împăratul Roșu	67
XI. Bonza	72
XII. O ființă ambiguă	76
XIII. Taverna Muștelor	81
XIV. Baba-Hârca	87
XV. Venea dintr-un loc sălbatic	93
XVI. Peștera uitării	99
XVII. <i>Cei ce au făcut lumea</i>	106
XVIII. Capitolul cu Halele, Helele sau Altehele și pitici . .	112
XIX. Strigoii	120

XX. Deșertul	123
XXI. Păsări	130
XXII. Prin Valea Plângerii	134
XXIII. Bau-Bau	140
XXIV. Ospățul	144
XXV. La capătul lumii	147
XXVI. Penultimul capitol	157
XXVII. Capitolul Final	162

I. În care facem cunoștință cu personajul principal

Au fost odată ca niciodată spaime care plămădesc chipuri pietroase, cu colțuri și muchii devenite tăiș. Niciun semn din zodiac, nicio presimțire. Servitorii stăteau docili, înșirați ca niște pacienți legați bine pe un coridor alb de la balamuc. Șoptit turuiau despre cel ce îi pândea, o creatură ce le spinteca mațele sau propriile minți, cine știe. Se spunea că găsea mereu câte un cotlon și stătea acolo cuminte până când... Un așteptat crescendo, deși de obicei nu mai urma nimic.

Se crăpa de zori, la fel cum un topor lucios crăpa un lemn bun de pus pe foc. Zmeul Zmeilor se trezea. Visase frumos. Și, în vis, e o raritate să adulmecii un om, preludiu pentru aventuri epice. Făt-Frumos, Greuceanu, Prâslea și alte creaturi legendare dispăruseră de câteva secole din amintirile celor mai mulți locuitori de pe Tărâmul Celălalt. Adevărul este că era mare plictiseală. Din când în când, apărea câte o navă spațială cu diverși extratereștri

verzui sau, mai penibil, cu roboței pe care îi strivea, din reflex, cu o simplă lovitură de buzdugan.

– Două Parale, unde ești?

Zgomot de fond, de parcă o gospodină neîndemânică ar fi scăpat pe jos mai multe farfurii. O ciudățenie a naturii, un amestec dintre un pui de găină și un șarpe, își făcu apariția. Un spiriduș.

– Da, Măritule?

– Băi, linge-blide, adu armura! Plec...

Spiridușul încerca cu tot dinadinsul să-i intre în grații Zmeului, dar mereu îl lua gura pe dinainte.

– Imediat, Măritule, dar și ieri ai mai vrut să pleci, la fel și zilele trecute...

– Două Parale, nu mă obliga să te strivesc, creaturo de nimic!

Dispăru. Dar după câteva minute, același Două Parale, transpirând abundent, târâia pe dalele de marmură o armură de aur masiv, o armură de paradă.

– Băi, linge-blide, urât mai ești și fără minte!

– Cine se văzu frumos!

Zmeul Zmeilor nu îl mai luă în seamă, era gânditor și mai hotărât ca niciodată. Dacă nimeni de dincolo nu mai venea aici, avea să le facă el o vizită.

– Măritule, pleci sau mai stai? Că la stat și la visat te pricepi!

Două Parale se băgă preventiv sub masă.

Nicio reacție, iar asta era chiar bizar... Două Parale chiar se îngrijoră. Dacă într-adevăr avea să plece? Nicio

înjurătură, niciun scaun azvârlit prietenește, niciun șut în fund.

– Băi, zmeu zăpăcit! Sâc, sâc!

Și, printr-o mișcare de o rapiditate nebănuită la o asemenea pocitanie, îl mușcă de încheietura mâinii stângi și dispăru după grajd.

Zmeul încercă un zâmbet. Avea să-i fie dor zbanghiului, nu îi plăcea să stea singur. Ieși pe porțile larg deschise, fără a se mai obosi să-l caute din priviri.

Drumul se așternu în fața lui șerpuitor ca un râu de munte. Zmeul, deși avu o pornire greoaie și fu pe punctul să se împiedice, putem spune că o luă la fugă, lăsând în urma lui o dâră de foc. După trei zile și trei nopți, se opri la o răspântie.

O Cobe stătea într-un picior, ca o barză uriașă, întunecată.

– Dacă o vei lua la stânga, te vei căi, dacă o vei lua la dreapta, iarăși te vei căi! zise ea.

Această zburătoare se dovedea neobrăzată și obligatoriu trebuia pusă la punct. Chiar nu era mânios.

– E bine... Buzdugane! Buzdugane!..., țipă Zmeul.

Și buzduganul coborî din înaltul cerului. Ca un tunet. Dar, ia-o de unde nu-i, pasărea Cobe se făcuse nevăzută. Zmeul se frecă la ochi. Poate nici nu fusese acolo. Decât o astfel de călăuză, mai bine lipsă.

Avea să meargă spre dreapta, în stânga Muma îi spusese că nu era nimic bun. Și a mers, și a tot mers, mirându-se că nu întâlnea niciun alt călător. Ce aventură mai

era și asta, să mergi așa de nebun, să nu vezi țipenie de creatură! Pădure, pădure și iar pădure.

Fiindcă decorul era mereu același, începu să creadă că nu înainta, că o forță invizibilă îl ținea pe loc, că era legat cumva cu o coardă elastică și că experimenta iluzia mișcării.

Așa că se opri. Când nu știi dacă te îndrepti unde trebuie, e mai bine să stai pe loc. Se întinse lungan sub un stejar de aur, exact lângă un frasin de aur, în apropierea trunchiului noduros al unui gorun de aur. Încercă să adoarmă, dar nu era nicio muscă să-l deranjeze, nici vreun țânțar sau altă gănganie zburătoare. Era liniște. Așa că începu să cânte, dacă a cânta se puteau numi sunetele dezacordate ce-i ieșeau ca niște oi căpiate de foame din gâtleej.

A se vedea că în urmă cu câteva secole fusese exclus din corul școlii de un zmeu dascăl strămb, cu ochelari (ce zmeu e ăla cu ochelari!?). Și atunci i se păruse că în cele trei inimi îi creștea o chestie, definibilă prin acel cuvânt aproape interzis: sentiment. Iar sentimentele nu-s bune. Anumite creaturi începuseră să semene cu oamenii, și asta era de neconceput.

Cu mâna stângă, o mână cât o cazma, începu să se bată peste burta ce i se revărsa generoasă peste centură. Două Parale gătea bine și, să recunoaștem, era un zmeu sedentar, până în ziua aceea nu se prea omorâse cu mișcarea.

Suna a gol. Nă luase nimic de mâncare în traistă. Preocupat cu alergătura, cu aventura, uitase de foame.

Mațele, ca la un semn, începură să-i ghiorăie. Deveni agitat, nervos. Ar fi trebuit să vâneze ceva. Dar ce? Și, mai ales, cum? Două Parale se ocupa inclusiv de procurarea hranei, așa că nu fusese nevoit niciodată să vâneze. Dar există un început pentru orice. Și el era un zmeu priceput. Orice vânătoare începe cu o pândă. Așa că părăsi drumul și intră în desișul strălucitor al pădurii.

În spatele unui dâmb, mascat complet de o salcie plângătoare, își micșoră la maximum bătăile inimilor și își ciuli urechile. Niciun ciripit de păsărele, nicio gănganie, ce să mai zicem de vreun iepuraș sau o căprioară?

Zmeul Zmeilor pândea și se gândea la Două Parale. Poate și el, în pădurea de acasă, tocmai pândea o verviță. Gusturile culinare ale spiridușului erau cel puțin îndoielnice. Cum să preferi tot felul de mici rozătoare în locul unui bivoli sau al unui porc-mistreț?! Parcă îl și văzu sărind din spatele unei buturugi și prinzând, cu degetele lui lungi, de pianist, o coadă de verviță grasă, dulce, succulentă.

Gura îi lăsă apă, mațele îi ghiorăiră ca o broască-râioasă. Brusc, începu să-l doară capul. Începură să îl treacă tot felul de gânduri. Întrebări ciudate. Dacă nu exista? Dacă era doar un personaj plictisitor, într-o poveste plictisitoare? Care e scopul lui? Ce ar fi trebuit să facă, să aibă totul un sens? De ce stătea așa, ca prostul, pe burtă, ce aștepta?

Parcă pândea ceva care să-i potolească foamea. Orice. Dar dacă el era cel pândit? Dacă el era cel urmărit de un ochi flămând? Dacă el era hrana cuiva?

Începu să râdă forțat, lăbărtat. Era prea mare, prea puternic să fie cina cuiva. Dar dacă erau mai mulți? O armată ce-l pândeă înfometată. Se scutură, de parcă ar fi vrut să azvârle cât colo un regiment de păduchi. Dintr-odată, își trase sănătos o palmă peste frunte. Pleosc!

– Ce tont sunt, îmi găsii să vânez în Pădurea Împietrită! Și zmeișorii ăia micuți, de-o șchioapă, știu că aici nu sunt niciun fel de animale.

Bombăni – ce mai bombăni – neinteligibil pentru creatura ce-l pândeă, se scutură și ieși la drumul mare, ca un tâlhar. Nu este o comparație întâmplătoare.

Cam la trei poște distanță, fluierând vesel, un jidov, un uriaș vânjos, cam de opt stânjeni înălțime, cu capul pleptos, mare cât trei ocale domnești, pășea în ritm de paradă militară. În palma stângă avea un car cu boi. Și asta îi atrase în mod special atenția Zmeului. Cum pasul uriașului era de un sfert de poștă, în câteva secunde cei doi erau față în față.

– Ce vrei?

Cuvintele păreau tunete. Veselia uriașului dispăruse, știa că zmeii nu erau de încredere și, mai ales, se credeau superiori tuturor locuitorilor de pe Tărâmul Celălalt.

– Bună ziua! De unde până unde tonul ăsta obraznic? Așa vorbești cu stăpânul tău?

– Eu sunt liber. Nici nu te cunosc.

– Bă, cum îți zice? Ca să știu pe cine am însemnat azi în frunte cu buzduganul.

Zmeul Zmeilor ridică mâna dreaptă și strigă:

– Buzdugane!

Chiar pe lângă toarta cerului se făcu o dâră de lumină.

– Libertatea este o nesăbuintă, continuă Zmeul. Poți să capeți răni serioase sau chiar să-ți pierzi viața. Și asta doar pentru o banală nesăbuintă.

Rânjetul și siguranța afișate îi provocară un frison rece pe coloană uriașului.

– Ce contează cum mă cheamă? Ce dorești?

Uriașul nu putu să-și mascheze ironia, colțul gurii i se strâmbă, iar tonul îi deveni sarcastic, chiar batjocoritor.

– Nimic nu vreau. Eram politicos.

Zmeul Zmeilor strânse cu putere mânerul buzduganului și fandă, gata de atac.

– Nici chiar un tiran, atunci când trebuie să mintă, nu este liber. Nu îmi doresc să ne luptăm – mai ales că nu înțeleg de ce – și nici nu sunt înarmat.

Se poate spune că uriașul devenise împăciuitor, însă lepădă pe marginea drumului carul cu boi și își strânse pumnii, în gardă, ca un adevărat boxer din categoria supergreu.

– Pune genunchiul jos, prietene, nu te mai prosti! O să te iert.

În timp ce rostea aceste cuvinte, Zmeul făcu și o mică reverență teatrală.

Uriașul se înroși la față. Piciorul stâng îi căpătă un tremur ciudat, necontrolat.

– Niciodată! Să renunț la ceea ce sunt, să mă umilesc, pentru a fi în siguranță? Mai degrabă aleg să mor.

Ca un taur la coridă se repezi spre Zmeu, hotărât să-l dărâme în trântă dreaptă.

Ar fi fost frumos să spunem că s-au luptat trei zile și trei nopți, că s-au băgat pe rând în pământ, până la glezne, apoi până la genunchi, și tot așa, dar epica băătăie dură fix două secunde.

Zmeul îl evită cu dibăcie și îi trosni o lovitură de buzdugan fix în moalele capului. Uriașul căzu lat la pământ și nu se mai ridică.

– Un nesăbuit!

Atât avu de spus Zmeul Zmeilor și, deloc preocupat de soarta adversarului, fără să verifice dacă mai trăia, dacă era grav rănit, luă boii de la car, să pregătească, într-o poieniță, o cină pe cinste.

În timp ce înfuleca pofticios o pulpă de bou bine prăjită, se gândea cu ciudă că uriașului îi trebuise libertate și nici măcar nu știa să lupte.

Lemnele din fostul car trosneau, iar armura de aur era aruncată lângă o buturugă de aur. Stelele scăpărau ca de obicei pe cerul întunecat al Tărâmului Celălalt. Vântul adia plăcut, atât cât să șteargă urmele toropelii de la prânz. Tihnă.

II. Două Parale

Mândrețea ce era în palatul Zmeului nu se prea poate povesti. Vom încerca. Grădini uriașe, cu fel de fel de flori, unele neîntâlnite pe tărâmul oamenilor, dar și nenumărate orhidee albastre, galbene, roz, mov și pomi cu poame de aur și de argint. Niciun măr obișnuit sau vreun păr, nici măcar un cireș, ce să mai spunem de vreun prun sau de vreun corcoduș (avem o mică enigmă, pe mese, în sticle de porțelan, întotdeauna se găseau țuică, palincă, horincă, șliboviță).

Casele erau învelite cu argint (cum e, pe la noi, ciocolata în staniol), care strălucea la soare ca oglinda, de aceea din depărtare, în plină zi, domeniul Zmeului semăna cu un oraș al cazinourilor noaptea. Pereții erau împodobiiți cu chipuri stranii, ca ale unor zei din mitologia oamenilor, și cu flori săpate, iar ciubucele erau poleite. În grădini și în săli se găseau fântâni care aruncau apa în sus, am fi spus arteziene, dar acest cuvânt nu se găsea încă în vocabularul de pe Tărâmul Celălalt.

Două Parale stătea ca prostul după grajd și privea dăra de foc lăsată în urmă de Zmeul Zmeilor. Nu îi venea să creadă, așa că se frecă la ochi, ba se și ciupi. Cu siguranță era treaz, iar ceea ce se întâmplase... chiar se întâmplase. Era singur, abandonat, fără stăpân. Ar fi trebuit să gândească ceva cu capul lui, să înceapă o acțiune personală, poate chiar o aventură. Se așeză în fund și începu să se smiorcăie, ca o bocitoare tocmită pe bani puțini la o înmormântare.

Parcă imitându-l, cerul se întunecă brusc, apoi începu să plouă cu stropi mari, după modelul lacrimilor de crocodil. Vântul ridică pentru câteva secunde colbul de prin curte, care se prăvăli împiedicat ca un bețiv pe trei cărări peste acoperișul șubred al grajdului. Pocnitura îl mișcă pe Două Parale. Făcu instinctiv un salt, încercând să evite o lovitură. Câteva țigle de argint căzură razant pe lângă ochiul lui drept, apoi pe lângă umărul drept. Poc! Poc!

Se pricepea bine la fugă. Până ce fulgerul sfârtecă în două orizontul, spiridușul era deja sub patul zmeiesc (de altfel foarte diferit de cel domnesc, ținând cont de anatomia diferită a proprietarilor). Pitit, cu inima mare săltându-i ca o minge de baschet pe parchet. Brrr! Se scutură. Chiar vizualiză țopăielile unui bostan rotunjit pe o podea ce părea lunecoasă.

Apoi i se întâmplă ceva de neînchipuit, chiar înlăuntrul său.

Nefiresc, îl năpădiră nesfârșite oboseli, ca pietre aruncate în fântână, care cad și tot cad, uneori par a atinge

marginii colțoase, cu urme de nămol și mușchi verde, alteori se aud cercuri ale unui neîntâmpat pleoscăit... dar mai mereu cu lipsă, și gol, și întuneric.

Neliniște. Și știa că, de atunci înainte, avea să aibă aceeași neliniște în fiecare zi, și mâine, și poimâine, și în toate zilele ce aveau să urmeze. Și că fântâna avea să-l atragă mereu, ca pe bulgării de pământ, în groapă, luciul unui coșciug.

Și sunetul pământului, al morții.

Adormi scâncind. Și nu se încurcă: două zile și o noapte.

Nu visă nimic. Niciodată nu visa. Spiridușii nu au acest obicei. Somnul era un pas lăbărtat peste o prăpastie. Întuneric. Un salt.

Se trezi cu capul mare cât o baniță de porumb și se miră că îl durea. Bău pe nerăsuflăte două urcioare cu apă de izvor. Limpezit, se scutură de parcă ar fi vrut să-și fixeze bine ochii în orbite. Dădu o tură, în pas alert, prin fiecare odaie a palatului, sperând ca după un colț sau după vreo coloană să dea de silueta dezordonată a Zmeului Zmeilor. Nimeni nu se juca de-a v-ați ascunselea.

Nu avea stare, parcă avea mâncărici. Nu avea antrenament pentru a gândi cu propria-i căpățână, care acum îl mai și durea, și mai era și cât o baniță de porumb.

Cum în grajd se auzeau armăsarii Zmeului nechezând nervoși de foame, rânji, scoțând în evidență o dantură strâmbă, gălbejită: